

Verbroken Liefde

BOEK DRIE

RANI DE MONDT

inkijkexemplaar

Verbroken-serie

Deel 1 Verbroken Verbond

Deel 2 Verbroken Belofte

Deel 3 Verbroken Liefde

© 2022 Rani De Mondt

© 2022 Ambilicious, uitgever van verhalen

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Probeeld | Ambilicious Studio

Foto in omslag Katrien Vranckx

foto's binnenwerk Katrien Vranckx

Opmaak binnenwerk Ambilicious Studio | Probeeld

Eindredactie Inanna van den Berg

ISBN 978 94 93275 614

NUR 285, 334

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Rani De Mondt

Verbroken Liefde

Ambilicious, uitgever van verhalen

*Let's run away together,
Away from city lights,
Where no-one knows our names yet,
And we can see the stars at night.
We'll camp out in the open,
Warming cold skin by the fire,
Tell each other hopes and dreams,
And all of our desires.
We'll own nothing more than we need,
Watch sunrises colour the sky,
Learn what we're really here for,
Away from society's eyes.
This journey will be scary,
But we'll leave without a plan,
And I know it will be alright,
As long as you're holding my hand.*

E.H.

Proloog

Romy de Montespan

Lieve Thomas,

Voordat je deze brief weggooit in de eerste de beste vuilnisbak, wil ik je zeggen dat het me spijt. Je wilde niet meer dat ik schreef, dat weet ik. Ik kon mezelf niet stoppen. Niet nu. Ik weet wat je denkt: het is de vooravond van je huwelijk met Elisa, en je ex schrijft je. En ja, ik heb lang getwijfeld of ik deze zou opsturen, ik moest wel.

Na de opstanden van de Zwarte Alliantie tijdens de terechtstelling van Elliot Ruerda, is er iets veranderd. Mijn volk komt in opstand. Ze willen niet vechten tegen Nareno, maar tegen mij. We gaan eraan. Misschien is dat dan ook beter voor mij, maar ik ben nog nooit in mijn hele jonge leven zo bang geweest.

Ik moet vanaf nu het woord voeren. Mijn ouders voelen zich niet goed en ik weet niet wat er aan de hand is. De beste chirurgijns kunnen hen zelfs niet helpen en ik vrees dat de Zwarte Alliantie hiertussen zit. Je moet me helpen, je moet me zeggen wat ik kan doen om deze waanzin te stoppen. Jij bent de enige tegen wie ik dit kan vertellen. Of ja, schrijven.

Ik heb fouten gemaakt, dat weet ik. Ik weet ook dat als er iemand is die me dit zou kunnen vergeven, jij het bent. Het spijt me dat ik zo smeek. Ik weet gewoon dat jij de gemoederen kan doen bedaren. Misschien vinden we elkaar ook wel ergens onderweg en kunnen we ... Thomas, wees even eerlijk tegen jezelf. Wat heeft Elisa je te bieden afgezien van een leven lang vol miserie? Je weet zelf dat je niet gelukkig bent met haar. Ik ben er bijna zeker van dat jij ons schrijven helemaal niet wilde stoppen. Ik

ben er bijna zeker van dat zij je in haar macht heeft en dat je me daarom hebt verloochend.

Dit was moedig van mij om te zeggen. Ik weet het. Als ik toch ongelijk had. Als je me uit eigen beweging wilde laten gaan. Als je me inderdaad niet meer wilde horen. Als ik overspoeld word door de waanzinnige gedachte dat Elisa er voor iets tussen zit. Dan wil ik je nog iets vragen. Geef me tenminste nog één kans. Ik weet niet of ik weer gevoelens koester. Ik weet wel dat ik er alles aan zou doen om je gelukkig te maken. Zelfs al betekent dat de ondergang van Radèl.

Veel moed morgen. Ik denk aan je.

Het spijt me voor alles.

Liefs

Romy

1

Emilie Acronius

Duisternis. Het enige dat ik heb gezien de afgelopen twee weken. Ik ben helemaal alleen, mijn enige gezelschap zijn de stemmen in mijn hoofd. Het warme geluid van mijn moeders stem, de verhalen van Helena, Frederiks geschreeuw toen hij stierf ... Het geneurie van de Witte Zusters vermengt zich met Melodia's stem. Vooral die vervloekte profetie blijft in mijn hoofd zoemen. Geluiden die zo sterk zijn dat ze mijn bewustzijn overstemmen. Ik sla mijn armen rond mijn knieën en laat mijn hoofd rusten op de ruwe huid. Mijn tong glijdt over mijn lippen, die kapot zijn door koude en dorst. Tonnom mag dan wel een van de koninkrijken met het warmste klimaat zijn van het Land van Parte Trencat, hun kerkers lijken wel gebouwd uit ijs.

Elke dag is er iemand langs geweest. Soms een bewaker, soms een chirurgijn, soms een of andere belangrijke functionaris van het hof. En elke keer dezelfde conclusie: 'Jij bent een Acronius, je zou dood moeten zijn, jij komt hier nooit meer uit.' Waarschijnlijk hebben ze gelijk. Het is niet dat ik zo onschuldig ben als ik zou willen.

Ik was altijd de minst avontuurlijke van de familie. Niet zo gek, met een spion als zus en een huurmoordenaar als broer. Zij deden altijd het gevaarlijke en stoere werk voor het hof van Radèl, het koninkrijk waar ik zeventien jaar heb gewoond. Tot Helena verdween en ik haar ging zoeken. Ik zucht en leun tegen de koude muur waar het water vanaf druipt. Mijn zus hebben we gevonden. Tot tweemaal toe. Toch heb ik het gevoel dat ik haar voor altijd kwijt ben. We zijn getekend door de dingen die we hebben meegemaakt, door de levens die we hebben gehad. Een rat trippelt voorbij mijn cel.

Ik klamp me vast aan de dingen die ik weet. Al is bijna niets me nog duidelijk.

Nog maar net ben ik erachter gekomen dat mijn ziel al heel mijn leven lang in een amulet zat. Nu is dat amulet kapot en zou mijn ziel terug in mijn lichaam moeten zitten. Na twee weken gevangenschap voel ik me erger dan ooit. Als ik ooit een ziel zou hebben gehad, is die in ieder geval nog niet teruggekeerd. Boven mij klinkt gestommel. De duisternis heeft mijn gevoel voor richting afgepakt, gelukkig weet ik nog wel wat boven en onder is. Stiekem hoop ik dat het Virago's zijn, die wraak komen nemen op prins Thomas. Zou een goed verhaal zijn voor Helena's boek. De herinnering laat me opnieuw zuchten.

Helena's boek: alle verhalen die mijn grote zus ooit heeft verteld aan mijn gekke moeder, die gedood is in de opstand die me uit Radèl heeft verjaagd, waren dus waar. Alles van draken, zeemeerminnen, engelen en weet ik veel wat nog meer. Alles is waar. En niemand die het nog weet. De magie in onze wereld wordt al zo lang onderdrukt dat niemand er nog over spreekt, zelfs niet over de magische wezens die er zijn geweest. Misschien was er zelfs wel een oorlog waar niemand vanaf weet. Ik hoor het geschreeuw, ik voel het vuur in de Nacht van de Loods. Mijn eigen oorlog die me zo heeft getekend.

Ik gooi mijn hoofd tegen de muur achter me en geniet van de verdovende pijn die het me brengt. Ik denk zelfs dat ik mijn hersenen voel knetteren als ze het pijngevoel door mijn lichaam sluizen.

Het menselijke brein is werkelijk het meest onrustwekkende ding dat er ooit heeft bestaan. Een grote bol van minuscule draadjes, ingenieus verweven tot een stelsel dat binnen een milliseconde je hele wezen kan regelen. Het doet je geloven in dingen die hopeloos zijn, geeft je andere inzichten in dingen die vroeger gelijk stonden aan je onschuld. Herinneringen die je liever nooit meer had willen ervaren, zomaar weer zichtbaar voor jezelf en de hele wereld.

Ik sla zo hard met mijn handen tegen de grond dat ik mijn huid voel scheuren.

In mijn wezen bonkt iets, restanten van het Beest, de Sebata, die mijn ziel onder controle had. Het zou allang weg moeten zijn, toch voel ik dezelfde kracht als toen. Ik pomp mijn longen vol met lucht en schreeuw zo luid als ik kan. Mijn stem is schor van lange tijd niet praten. Ze weet bijna niet meer wat het is om klanken te maken. Het gestommel dat nog maar kort hiervoor boven mij klonk, komt dichterbij. Ik zet me iets rechter en bereid me voor om te vechten. Wat niet zo vlotjes gaat als je

twee weken bijna niet hebt bewogen. Voetstappen klinken op de trap, en weer zie ik voor me hoe prinses Romy de trappen naar de kerker afloopt en me naar Elliot brengt.

Elliot. Hij zal me wel haten nu. Zou hij ook gevangen zijn? Misschien in een ander gebouw? Een huiveringwekkende gedachte gaat door me heen. De chirurgijn heeft hem te pakken gekregen en test nu hoelang een hart nog verder klopt nadat het uit een lichaam is gehaald. Alleen al het idee van een dode Elliot brengt tranen in mijn ogen. Ik zou niet weten wat te doen als hij er niet meer zou zijn.

Het concept van sterven was mij al langer een raadsel. In het land van Parte Trencat geloven we stellig in goden. Inara, godin van de hemel. Azar, god van de onderwereld. Caressa, godin van de liefde. Al is die zogenaamde liefde nog niet vaak in mijn leven gekomen. Al die tijd zat ik in de dwaze illusie dat de mensen de goden hadden verzonnen om het sterven dragelijk te maken. Maar sinds ik moest vluchten en met zoveel verschillende wezens heb kennisgemaakt, begint alles wat ik wist, te wankelen. Die nacht van twee weken geleden op de Isula Core, die nu reeds jaren geleden lijkt, heeft me veranderd. Ik heb het gevoeld: het eeuwige twijfelen naar waar ik thuishoorde. Een rechtszaak tussen hemel en onderwereld, licht en duisternis, goden die bikkelen over het lot van mijn nabestaan. Dat bikkelen is in mijn hoofd geen moment meer gestopt.

De voetstappen zijn nu duidelijk. Zonder waarschuwing gaat er een licht aan. Het is zo fel dat ik denk dat het een gat in mijn hoofd gaat branden. De tranen kruipen door mijn toegeknepen ogen en rollen over mijn wangen. In een daad van pure uitputting zwaai ik met mijn armen voor mijn ogen om de pijn te doen stoppen.

‘Emilie ...’

Ik blijf stilzitten en spits mijn oren. Het is lang geleden dat mijn naam werd uitgesproken, ik ken hem bijna niet meer. Langzaam open ik mijn ogen en tuur naar de persoon die voor me staat.

Hij knielt langzaam, zijn dure kostuum ritselt met elke beweging.

‘Uwe hoogheid,’ grom ik.

Prins Thomas kijkt me bezorgd aan. Het geeft me veel zin om mijn hand door de tralies te steken en zijn hart uit zijn lijf te trekken, zoals hij bij onschuldige mensen deed.

Ik kijk hem zo vuil mogelijk aan. ‘Wat moet u?’

Hij grijnst. ‘Ik heb goed nieuws voor jou. Je bent vrij.’